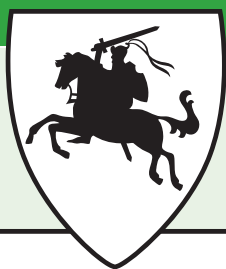

“
SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!

ŽALGIRIS

Lietuvos šviesuomenė nutraukia tylą

Atsiminkite šitą datą: 2016 metų sausio 9-oji. Tadien Lietuvos nacionaliniame muziejuje, tiksliau, Vilniaus pilies gynybinės paskirties pastate (simboliška, tiesa?), gimė Vilniaus forumas. Jį sušaukė inteligentija - mokslo, kultūros, verslo šviesuomenė, vienijama tikslo - išsaugoti Lietuvos valstybę ir XXI amžiuje. Telkianti visų tautybių Lietuvos žmones, kuriems svarbus jos išlikimas vidaus ir išorės grėsmių akivaizdoje.

Dar ir dėl to įsirašykite į atmintį šitą datą. Sausio 9-oji: kelios dienos iki kruvinojo Sausio, Lietuvos Nepriklausomybės aukų, šimtmetis kelio atgalios, kai Vilniuje, Petro Vileišio namuose, atidaryta pirmoji lietuvių dailės paroda (1907), kur Mikalojus Konstantinas Čiurlionis pirmąsyk ekspozavė savo kūrinius, du šimtmečiai atgal, kai Karvaičiuose, Kuršių nerijoje, gimė lietuvininkas Liudvikas Rėza (1776), pirmą kartą išleidęs Kristijono Donelaičio poemą „Metai“. Tai vis svarbūs žymenys Lietuvos istorijoje.

Organizatoriai kalbėjo, kad laukia kelias ilgas ir sunkus. Pabrėžė, kad Vilniaus forumas nėra partija ir rudenį neis į jokių rinkimus, kad radęsis visuomeninis judėjimas nesisavina išimtinės teisės kantriai ir nuosekliai dirbti Lietuvos labui. Atvirkščiai. Anot vieno iš forumo lyderių Vilniaus universiteto profesoriaus Vytauto Radžvilo, svajojama „apie tą momentą, kai Lietuvoje, amžinoje jos sostinėje Vilniuje, susirinks tautos forumas, kuris pasakys kai ką esminio“...

Šiandien niekas negali pasakyti, ar Vilniaus forumo bandymas prikelti tautą bus sėkmingas. Kai prieš dvejus metus prie „Respublikos“ dienraščio redakcijos susibūrė redakcinė kolegija, kurioje figūravo ne vienas šiandienio Vilniaus forumo dalyvis, reiškęs savo mintis rubrikoje „Redakcinės kolegijos tribūna“, vienas iš jo entuziastų, Lietuvos Atgimimo sąjūdžio įkvėpėjų šviesaus atminimo Romualdas Ozolas fantazavo, kad dienraščio paviešintos tiesos ir šviesos mintys po poros metų turėtų išsigryninti ir tapti Lietuvos ateities gairėmis. Tada irgi niekas negalėjo pasakyti, ar jo lūkesčiai išsipildys. Tikriausiai šiandien jis džiaugtųsi, matydamas tokį dokumentą - forumo deklaraciją „Į tautos ir valstybės atsinaujinimą“, beje, išdėstyta, kaip ir jis pats buvo praręs, sudėtinga ir ne kiekvienam įprasta intelektualia kalba.

Joje teigiama, kad svarbiausia užduotis yra ugdyti bendruomenę, politinę tautą, vėl galinčią aktualizuoti tikrojo Lietuvos valstybės suvereniteto atkūrimo klausimą.

V.Radžvilas kalbėjo: „Lietuvoje yra daug sąžiningų, tautiškai ir valstybiškai mąstančių žmonių, bet mes iš tiesų šiandien nesame nei tauta, nei valstybė. Kodėl? Todėl,

Stasio Žumbio nuotr.

► **Nebegali būti taip, kad valstybės ir tautos likimas yra saujelės, kuri vadinama valdžia, rankose, o visuomenė tėra vien pasyvi stebėtoja, kas gali nutikti**

Prof. Vytautas RADŽVILAS
Filosofas, vienas iš Vilniaus forumo lyderių

kad esame išskaidyti, susvetimėję, izoliuoti vieni nuo kitų. Todėl tai, ką šiandien pamėginkime pradėti, būtų pastanga tapti bendruomene arba XXI amžiaus lietuvių politinės tautos užuomazga.“

„Net tris kartus - XIX a. ir XX a. antroje pusėje - kiekvienam savosios tautos merdėjimą ir nykimą stebinčiam lietuviui teko apsispręsti, - tęsė savo mintis profesorius pranešime „Lietuvos projektas XXI a. pradžioje“. - Visada buvo galima rinktis viena iš dviejų: išdrįsti į šį nyksmą žvelg-

ti atviromis akimis, sąžiningai jį pripažinti, pajauti savo atsakomybę ir ryžtis veikti arba užmerkti į jį akis, begėdiškai jį neigti ir likti abejingam ir pasyviu.“

Šiandien ši apsisprendimo našta visu savo svoriu užgriūva mus ir pabėgti nuo jos niekam nelemta. Ji yra mūsų likimas, verčiantis kiekvieną vienaip ar kitaip apsispręsti akistatoje su juo. Jeigu į šiek tiek parmenidiškai (Parmenidas - senovės graikų filosofas, teigęs, jog žmogus negali mąstyti

apie tai, ko nėra - *red.past.*) keliama klausimą „Yra ar Nėra?“ Lietuva, atsakysime „Taip“, vėl rasis lietuvių tauta, o su ja netolimoje ateityje - ir valstybė. Jeigu atsakysime „Ne“, beliks abstrakčiai svarstyti ir spėlioti, kada visiškai išnyks pasaulyje dar sušmėžuojantis Lietuvos šešėlis.“

Vilniaus forumas išklausė net penkis reikšmingus pranešimus. Vilniaus universiteto profesorė Rasa Čepaitienė savo kalboje gilinosi į praeities komunistinio ir šiandienio liberaliojo globalizmo esmę, patvirtindama, kad jas vienijantis veiksnys visų pirma yra žmogaus tikslų ir laimės sutapatinimas vien su materialia gerove.

„Tiek elito, tiek ir pačios visuomenės orientavimasis vien į medžiaginių poreikių tenkinimą toliau skaido bendrystės saitus, - kalbėjo profesorė, - kas neišvengiamai kelia abejonių pačiu Nepriklausomybės projektu ir buvimo patriotu šioje šalyje prasingumu. Leiskite paklausti, koks Lietuvos kaip valstybės raidos tikslas ir kokia kelio, kaip tai pasiekti, vizija po 2004 m., kai buvo pasiekti geopolitiniai siekliai įstoti į NATO ir ES? Gerovės valstybė ar neoliberaliosios utopijos pakraštys? Galima pastebėti, kad valdantieji jau seniai šio klausimo nebekelia. Nelinkę jie pastebėti ir didžiųjų visuomenės skaudulių - masinės emigracijos, smurto, savižudybių, alkoholizmo. Gelbėdamiesi nuo neoliberaliojo „rojaus“, žmonės priversti bėgti iš jo egzistenciškai - nusižudydami, arba fiziškai - evakuodamiesi į palankesnes sąlygas gyventi siūlančias šalis. Tai akivaizdus demografinis ir dvasinis Lietuvos naikinimas ir susinimas, kurio nenori matyti blizgančias ataskaitas Briuseliui pyškinantys valdantieji“...

Edukologijos universiteto dėstytojas dr. Laisvūnas Šopauskas nagrinėjo pragaištingą liberalizmo ideologijos įtaką Lietuvos inteligentijai, dalydamasis savo įžvalgomis, kam įsipareigoja liberalas ir kam - patriotas. „Liberalas įsipareigoja trims radikaliosios socialinės inžinerijos projektams: laisvosios rinkos projektui, federacinės Europos projektui ir kultūrinės tradicijos įveikos projektui. Lietuvių politinė tauta, kaip ir kitos politinės tautos, trukdo šių socialinės inžinerijos projektų sėkmei, nes politinės tautos ir tik politinės tautos vieną dieną gali pareikalauti tuos projektus stabdyti, o iš tų projektų prastūminėtojų - pareikalauti atsakomybės. Todėl politinių tautų, tarp jų - ir lietuvių politinės tautos, sunaikinimas yra būtina šių socialinės inžinerijos projektų sėkmės sąlyga. Taigi, liberalo keliu tikslai reikalauja sunaikinti kaip tik tai, kam įsipareigoja patriotas, - lietuvių politinę tautą.“

Dr. Daiva Tamošaitytė (Lietuvos kultūros tyrimų institutas) aptarė lietuvių inteligentijos situaciją, keldama daug skaudžių klausimų: sakysime, kodėl ji atsidūrė užribyje, kodėl menininkai privalo kurti euromeną, kodėl pagaliau

► **Net tris kartus - XIX a. ir XX a. antroje pusėje - kiekvienam savosios tautos merdėjimą ir nykimą stebinčiam lietuviui teko apsispręsti**

„Kultūros ir Švietimo ministerijos yra mažiausiai finansuojamos iš visų sričių, o pagrindinis finansavimas nuteka ne tautinio prusinimo reikmėms?“...

Buvo išklaustas ir žinomo politologo Vytauto Sinicos pranešimas „Lietuva užburtame Eurorusijos geopolitinio projekto rate“, kuriame ryškėja forumo nuostata, neleidžianti paspekuliuoti Europos tema. Taigi: „Šiandien Lietuvai, kaip ir visoms Europos Sąjungos narėms, kilęs vis aiškesnis iššūkis nebėgti iš šios Sąjungos, o rūpintis pakeisti vyraujančią ES ateities viziją ir raidos kryptį taip, kad ji būtų suderinama su nacionalinių valstybių ir politinių tautų egzistavimu.“

Nacionalinio muziejaus salėje sausio 9-ąją buvo susirinkę daug žinomų inteligentijos atstovų, tarp jų - ir lietuvių pamatinių vertybių sergėtojo Lietuvos nacionalinio muziejaus direktorė Birutė Kulnytė, rašytojai Vytautas Martinkus, Elena Kurklietytė, Liudvikas Jakimavičius, profesoriai Juozas Mureika, Vytautas Daujotis, Artūras Juddžentis, fotomenininkas Antanas Sutkus, dailininkai Bronius Leonaavičius, Dalia Matulaitė, aktoriai Dalia Michelevičiūtė, Gediminas Storpirtis ir kt. Vieno iš forumo organizatorių režisieriaus Jono Vaitkaus nuomone, šalies valdantiejiems inteligentų nusišalinimas nuo viešųjų reikalų visada yra labai naudingas ir parankus: „Šiandien tai jiems leidžia netrukdomai įgyvendinti sau priimtą „globalios Lietuvos“ viziją, kuria pridengiamas neišvengiamu laikomas lietuvių tautos ir valstybės išnykimas... Todėl šiandien, naujų iššūkių akivaizdoje, privalome telktis ir reikalauti esminių pokyčių Lietuvoje.“

„Nebegali būti taip, kad valstybės ir tautos likimas yra saujelės, kuri vadinama valdžia, rankose, o visuomenė tėra vien pasyvi stebėtoja, kas gali nutikti“, - akcentavo filosofas V.Radžvilas.

Tokia viltis gyva ir jumoje?..

Danutė ŠEPETYTĖ

► **Vilniaus forumo „Inteligentijos vaidmuo Lietuvai iškilusių geopolitinių grėsmių akivaizdoje“ dalyvių pranešimai bus spausdinami kituose „Respublikos“ numeriuose. Forumo deklaraciją „Į tautos ir valstybės atsinaujinimą“ skaitykite 8-9 p.**

Tai, kas svarbiausia

Lietuva per savaitę

Šie metai Lietuvoje prasidėjo tragiškai. Per pirmąsias 10 dienų gaisruose žuvo net 15 žmonių.

■ O štai Vakarų Europos šalys kontroliuoja, kad į viešumą nepatektų informacija apie pabėgėlių nusikaltimus - ypač seksualinius išpuolius prieš jaunas moteris, net 11-12 metų mergaites. Tačiau kai siras „pabėgėlis“ Švedijos Brubio miestelio mokykloje nužudė lietuvių paauglį, gynusį savo bendramokslės nuo seksualinių priekabiatojų, išlindo yla iš maišo. Paaiškėjo, kad šioje šalyje nelegali prievartos aktus prieš švedes vykdė ir pėnai, ir užpėnai muzikinio festivalio metu, policija gavo 38 pareiškimus dėl seksualinio priekabiavimo ir du dėl išprievartavimo. Tokia informacija slepiama, kad žmonės nepradėtų dar neigiamiau žiūrėti į „pabėgėlius“.

■ Nuo metų pradžios įvairiose šalyse vyksta protestai prie Norvegijos ambasadų - žmonės reikalauja stabdyti Norvegijos vaikų gėrovės tarnybos „Barnevernet“ savivalę ir grąžinti užsieniečių šeimas iš jų atimtus vaikus. Lietuviai į protestą prie Norvegijos ambasados Vilniuje kviečiami sausio 21-ąją, vidurdienį.

■ Nenuostabu, kodėl kai kurie Lietuvos veikėjai taip garbina ES. Ko nepagarbinus, kai ji moka milžiniškas algas? Pavyzdžiui, ES Teisingumo Teismo teisėjas Egidijus Jarašiūnas (1) per metus uždirbo 264,4 tūkst. eurų, eurokomisaras Vytenis Povilas Andriukaitis (2) - 264,4 tūkst. eurų, ES Bendrojo Teismo teisėjas Egidijus Bieliūnas (3) - 247,7 tūkst. eurų, Europos Audito Rūmuose dirbanti Rasa Budbergytė (4) - 253,8 tūkst. eurų.

■ Lietuvos vartotojų asociacija į teismą padavė valstybinę įmonę „Lietuvos dujų tiekimą“, iš kurios reikalauja, kad ši vartotojoms grąžintų apie 30 mln. eurų permokų už centralizuotam šildymui tiekias dujas. Jei teismą ji laimės, savus pinigus atgautų kone pusė šalies gyventojų: vidutiniškai po 50-60 eurų kiekvienas namų ūkis.

■ 2014 m. gruodžio 3 d. darbą oficialiai pradėjus suskystintų gamtinių dujų terminalas mokesčių mokesčiams jau kainavo apie 160 mln. eurų: terminalo statybai išleidome 101 mln. eurų, kitus - laivo nuomai, kuriai kasdien 10 metų išleisime po 154 tūkst. eurų. Tačiau ekspertai tvirtina, kad juo toliau, juo labiau aišku: jau netolimojo ateityje šis objektas bus visiškai nebenaudingas ir tik nešiuostolis. Net saugumo užtikrinimu jo pateisinti nebebus galima, nes 2019 m. jau turėsime dujų jungtį su Lenkija.

■ Lazdijų rajono savivaldybė, gavusi Vilniaus teritorinės ligonių kasos raštą, kad už ligoninės suteiktas paslaugas nuo šiu metų sausio 1 dienos jau nebus mokama, kreipėsi pagalbos. Tai reiškia, kad tenka uždaryti Lazdijų ligoninę. Renovuotą! Kurioje dirba aukštos kvalifikacijos specialistai! O ir gimstamumas rajone didėja. Pavyzdžiui, 2015 m. buvo 183 gimdymai, arba 23 daugiau nei 2014 m.

Mes, Vilniaus forumo dalyviai, susirūpinę dėl Lietuvos tarptautinės bei vidaus padėties ir tautos bei valstybės būklės ir ateities perspektyvų, teigiame:

Praėjus ketvirčiui amžiaus po Nepriklausomybės atkūrimo Lietuva vėl susiduria su egzistenciniais iššūkiais, keliančiais pavojų tautos ir valstybės būčiai bei išlikimui. Tinkamai atsakyti į šiuos iššūkius ir juos sėkmingai įveikti įmanoma tik pirmiausia juos aiškiai ir atvirai įvardijus. Tačiau mūsų valstybėje tai daryti vengiamo. Atvirai ir sąžiningą tiesos sakymą beveik visiškai užgožia ideologinis ir propagandinis melas apie tikrąją krašto būklę. Šios propagandos esmę glaustai sutelkia ir iškalbingai atspindi nuolatos kartojamas lozunginis teiginys, kad dabartinė Lietuva yra saugiausia ir labiausiai klestinti per visą savo ilgaamžę istoriją. Tiesą apie tautos ir valstybės būklę nutylinti, slepianti ir iškraipanti propaganda skleidžiama piliečiams tuo metu, kai, siekiant pašalinti Lietuvai iškilusias ir vis augančias grėsmes, darosi ypač svarbu demokratiškai, atakingai ir sąžiningai svarstyti gyvybiškai svarbius Lietuvos vidaus ir išorės reikalus.

I Didėjant sumaiščiui tarptautinėje arenoje, blogėja Lietuvos geopolitinė padėtis ir kyla naujų grėsmių nacionaliniam saugumui. Lietuvos narystė ES ir NATO pagrįstai laikoma svarbiu šalies saugumo laidu. Tačiau yrant pokariu susiklosčiusiai tarptautinei saugumo sistemai šios narystės teikiamos mūsų valstybės saugumo garantijos darosi ne tokios tvirtos, kaip iki šiol manyta. Blogiausias *Realpolitik* tradicijas tęsiantis Lietuvos strateginių partnerių - galingsiausių ir įtakingiausių Vakarų šalių - elgesys vykstant geopolitiniam konfliktui dėl Ukrainos turėjo tapti paskata blaiviai ir kritiškai permąstyti valstybės saugumo būklę. Vienas iš veiksmingiausių būdų jam stiprinti - skatinti ir teikti visuomenę daugiau domėtis ir labiau rūpintis savo valstybės saugumo reikalais. Užuo propagandiskai raminus šalies piliečius trafarietinėmis frazėmis, kad „Lietuva tikrai saugi“, nes „NATO mus apgina“, turi būti aiškiai ir nedviprasmiškai pasakyta, kad pasikeitusiomis aplinkybėmis besąlygiškai kliautis kitų šalių parama nacionalinio saugumo srityje būtų netoliaregiška ir neatsargu. Valdžios pagarba piliečiams ir abipusiu pasitikėjimu grindžiamas dialogas šalies gyvybos klausimais galėtų tapti svarbiu nacionalinį saugumą stiprinančiu veiksmu. Tinkamai apie šalies saugumo padėtį informuojama visuomenė lengviau ir greičiau persimtu ir pradėtų praktiškai vadovautis nuostata, kad Lietuvos valstybės gynimas ir išsaugojimas yra ne jos geopolitinių ir karinių sąjungininkų, bet pirmiausia jos pačios piliečių moralinė ir patriotinė pareiga.

I tautos ir valstybės atsinaujinimą

Vilniaus forumo deklaracija, paskelbta 2016 m. sausio 9 d.

II Su Lietuvos ekonominio ir socialinio gyvenimo tikrove prasiplėnka ir oficialiosios propagandos mitas, kad valstybės dvidešimt penkerių metų raida yra „sėkmės istorija“ - visapusiškos ir sparcios šalies pažangos bei jos piliečių gerovės nuolatinio augimo laikotarpis. Vardijant šiuo tarpsniu Lietuvoje įvykusias ženklas ir nerečiai teigiamas permainas ir pasiekimus laimėjimus, sąmoningai stengiamasi nutylėti arba sumenkinti vienpusišką ir iškreiptą klestinčio krašto vaizdinį paneigiantį svarbiausių dalyką: dėl ydingos ekonominės ir socialinės politikos sukeltos masinės emigracijos lietuvių tapo viena iš sparčiausiai nykstančių Europos tautų. Demografinė gyventojų skaičiaus kitimo dinamika yra pagrindinis ir objektyviausias bet kurios šalies tikrosios padėties ir jos raidos tendencijų rodiklis. Jis nepaneigiamai liudija, kad Lietuva išgyvena demografinę katastrofą, galinčią jau palyginti netolimoje ateityje baigtis tautos ir jos sukurtos valstybės išnykimu. Milžiniškas emigracijos bangas ir sparčiausia istorijoje fizinių Lietuvos nykimą lemianti ekonominė ir turtinė nelygybė bei vienas didžiausių ES socialinės atskirties mastas ne tik kelia pavojų Lietuvos išlikimui ir ateičiai, bet jau dabar yra tiesioginė grėsmė šalies nacionaliniam saugumui. Atkurtos Lietuvos valstybės gyvenimo ir joje vykdomos ekonominės bei socialinės politikos srityje būtų netoliaregiška ir neatsargu. Valdžios pagarba piliečiams ir abipusiu pasitikėjimu grindžiamas dialogas šalies gyvybos klausimais galėtų tapti svarbiu nacionalinį saugumą stiprinančiu veiksmu. Tinkamai apie šalies saugumo padėtį informuojama visuomenė lengviau ir greičiau persimtu ir pradėtų praktiškai vadovautis nuostata, kad Lietuvos valstybės gynimas ir išsaugojimas yra ne jos geopolitinių ir karinių sąjungininkų, bet pirmiausia jos pačios piliečių moralinė ir patriotinė pareiga.

pagandinėmis-agitacinėmis priemonėmis ir kampanijomis neįmanoma pašalinti objektyvių piliečių nepasitenkinimo valstybe priežasčių. Angančio geopolitinio netikrumo ir nesaugumo akivaizdoje Lietuvos valstybė ir pirmiausia jos valdantieji sluoksniai privalo liautis vadovautis savo susikurtomis ideologinėmis ir propagandinėmis iliuzijomis apie „klestinčią Lietuvą“ ir pagaliau pradėti darbus, o ne tik žodžiais įgyvendinti tautos ir visuomenės pilietinį solidarumą į sanglaudą stiprinančią ekonominę, socialinę ir informacinę politiką. Tokia iš tiesų nauja - visuomenę vienijanti ir telkianti, o ne ją supriešinanti ir skaldanti, kaip yra iki šiol, - politika seniai gyvybiškai reikalinga ir turi būti nedelsiant pradėta vykdyti. Blogėjant Lietuvos tarptautinei ir saugumo padėčiai, būtina įgyvendinti esmines ir konstruktyvias, o ne kosmetines ir destruktivias visų krašto vidaus gyvenimo sričių reformas. Ryž-

III Viešojoje erdvėje įtvirtintas ir tiesą apie šalies padėtį užgožiantis propagandinis melas yra pagrindinė kliūtis atvirai ir sąžiningai įvardyti bei mėginti sutelkti ir valingai įveikti abu Lietuvos istorijoje jau patirtus ir atlaikytus, bet vėl iškilusius egzistencinius iššūkius - tautos išnykimo ir valstybingumo praradimo grėsmes. Tačiau šios grėsmės faktiškai ir toliau nėra pripažįstamos, o tautai ir visuomenei susitelkti gyvybiškai būtinas pilietinis solidarumas - ji faktiškai išnyko virstama beformė atomi-zuotų ir izoliuotų, tik savo privačių arba grupinių interesų siekiančių nupilietintų individų-vartotojų mase. Dėl kryptingai vykdomos „europeizuojačios“ ištautinimo politikos lietuvių tauta kaip savarankiškas, siekiantis išlikti ir valingai valdyti savo likimą politinis ir istorinis subjektas šiuo metu neegzistuoja. Ji gyvuoja tik kaip ta pačia kalba šnekanti, bet tautą sukūrusios bendros praeities, kolektyvinės bendrystės neatsimenanti ir nevertinanti ir tapatumo jausmą praradusi, negebanti įsivaizduoti savo bendros ateities ir susitaikiusi su savo išnykimo perspektyva padrika nupolitinintų individų aišb. Atkurtoji Lietuvos valstybė kaip nepriklausomas politinis ir tarptautinės teisės subjektas šiuo metu taip pat neegzistuoja ir yra nepajėgi atlikti įsivaizduojamą būdingų funkcijų ir deramai vykdyti pareigų į įsteigusiai tautai ir visiems savo piliečiams. Valstybė naikinama ir faktiškai išnyko jos valdantiems sluoksniams nedemokratiškai, tautos ir visuomenės valios neatsiklausus perdavinėjant ES jos suverenias galias, kurių autmatistškai atsisakyti neįpareigoja tautos referendumu patvirtinta Lietuvos stojimo į Sąjungą sutartis. Žingsnis po žingsnio „savanoriškai“ atsisakant šalies suvereniteto ne tik vogčiomis siaurinamas ir tolydžio menksta Lietuvos valstybės savarankiškumas, bet padedama stiprėti pačiai ES kaip nevalstybi-niam, nepolitiniam ir nedemokratiškam dariniui, neigiančiam patį suverenios tautos ir nepriklausomos tautinės valstybės principą. Išvalstybinta ir tik formaliai suvereni Lietuvos Respublika yra antrarūšė ES narė - realaus savarankiškumo neturintis Sąjungos teriokratiško klasikinio krikščioniško tapatumo ir tautinės savasties šer-dį sudarantis religinis-moralinis ir kultūrinis paveldas. Nuosekliai ir metodiškai griauant moralinius

■ Mes tikime: Lietuva gyva, Lietuva pabus, Lietuva prisikels ir gyvuos per amžius

tingos ir nuoseklios visos tautos ir visuomenės, o ne vien privilegijuotų grupių interesus atitinkančios reformos realiai, o ne tik deklaratyviai stiprintų šalies saugumo ir gynybos pagrindus. Bendrojo tautos ir visuomenės gėrio siekimu grindžiama ekonominė ir socialinė politika leistų atkurti savo vertę ir orumą vėl atgavusio Lietuvos piliečių ryšį su valstybe. Tokia politika padėtų ugdyti vidadus piliečių pagarbą ir lojalumą savo valstybei ir skatintų jų patriotinį ryžtą prireikus dvejopą ginti savo šalį, todėl ji galėtų ir turėtų tapti vienu tvirtiausių Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės atraminųjų stulpų.

ki - absoliuti jų dauguma neišvengiamai per trumpą laiką nutautės, kaip nutiko per ankstesnes emigracijos bangas Tėvynę palikusiems jų pirmtakams. *Valstybės pažangos strategija „Lietuva 2030“* yra ne ku-rianti, bet griauianti krašto ateities vizija, nes joje paneigiama fundamentali pasaulio ir pačios Lietuvos istorijos ne kartą paliudijta tiesa - bet kuri tauta ir valstybė gali išlikti tik tol, kol turi valių būti ir sąmoningai teigia savo buvimą pasaulyje ir istorijoje.

IV

Dvasiškai ir fiziškai nykstanti Lietuva nėra pasirošusi ir neįstengia tinkamai reaguoti į jai iškilusius egzistencinius iššūkius. Valdžios sluoksniuose vyrauja abejingumas šalies likimui ir susitaikymas su tariamai neišvengiamu tautos bei valstybės išnykimu. Tačiau ir visuomenės kausto moralinis, politinis ir intelektualinis sąstingis, darantis ją iš esmės tik bejėgę ir pasyvia Lietuvai didėjančių grėsmių bei tautos ir valstybės merdėjimo ir nykimo stebėtoja. Bejėgiškumo priežastys nėra tik vidinės. ES viršūnių spartinama ir gilinama integracija vis akivaizdžiau virsta savavališku ir prievartiniu „euro-peizavimu“, kuriam vykstant faktiškai naikinama nuo XV iki XX a. vidurio egzistavusi Europa. Beato-driškai griauiamas „iš viršaus“ vienijamo žemyno religinis ir civilizacinis paveldas bei tapatumas. Europos kultūrų įvairovę šimtmečiais laidavusios tautos yra laikomos pasmerktomis išnykti istorinėmis atgyvenomis, o europinių šalių bendrija sudariusios jų sukurtos valstybės vertinamos kaip pagrindiniai integracijos kliuviniai. Jos yra slapta naikinamos nuolatos siaurinant jų suverenias galias. Penkis dešimtmečius visapusiškai „sovietizuota“ ir smarkiai nukentėjusi Lietuvos visuomenė dabar yra „europeizuojama“ - sekuliarizuojama, ištautinama ir išvalstybi-nama - su dar didesniu užmoju ir įkarštiu negu tarybinės okupacijos metais. Atkūrus valstybę toliau sisteningai naikinamas Lietuvos vatriokratiško klasikinio krikščioniško tapatumo ir tautinės savasties šerdį sudarantis religinis-moralinis ir kultūrinis paveldas. Nuosekliai ir metodiškai griauant moralinius

lies piliečių dalis nesuvokė, be to, ir šandien nesupranta Lietuvos iš-valstybinimo keliamo pavojiaus krašto atečiai, todėl nepajėgia sutelktai ir veiksmingai pasipriešinti vykstančiam slaptam ir neteisėtam šalies suvereniteto griovimui. Pasyviai stebėdama, kaip yra naikinami paskutinieji Lietuvos suverenumo likučiai, šalies visuomenė beveik visiškai negina jau atvirai žlugdomos savo valstybės.

V

Remdamiesi šiuo Lietuvos valstybės geopolitinės ir saugumo padėties bei šalies vidaus būklės ir ateities perspektyvų vertinimu pareiškiam: Lietuvos priklausomybė Vakarų krikščioniškojo pasaulio civilizacinei ir kultūrinei erdvei yra nepajudinama istorinė duotybė ir prieš ketvirtį amžiaus valstybės steigėjo ir suvereno - tautos - dar kartą sąmoningai ir laisvai patvirtintas neabejotinas ir neatšaukiamas apsisprendimas. Tačiau ši priklausomybė šiai erdvei neturi būti suprantama kaip reikalaujanti aklo paklusnumo bet kokioms ES politinio elito iniciatyvoms. Lietuvos priklausymas ES jokiomis aplinkybėmis neturi griauti tautos religinės, moralinės ir politinės laisvės, žlugdyti jos dvasinės savasties bei jos gyvybinių ir kūrybinių galių, ji taip pat neturi silpninti ir naikinti tautos sukurtos ir šimtmečiais gintos valstybės.

■ Pasyviai stebėdama, kaip yra naikinami paskutinieji Lietuvos suverenumo likučiai, šalies visuomenė beveik visiškai negina jau atvirai žlugdomos savo valstybės

Lietuva žengia į naują - neabejotinai vieną sunkiausių ir pavojingiausių - savo ilgaamžės istorijos tarpsnį. Jos laukia egzistenciniai - civilizaciniai ir geopolitiniai - pavojai ir iššūkiai, kuriuos įmanoma įveikti tik glaudžiai bendradarbiaujant su kitomis išlikti siekiančiomis Europos tautomis. Tačiau besivie-nijančios Europos tautos ir valstybės neturi tapti jų dvasinę ir kultūrinę savastį ir gyvastingumą griauančių, žemyną nežinoma kryptimi vedančių ES politinių ir biurokratinį viršūnių savavališkų, trumparegiškų, nemokiškų ir neatsakingų sprendimų bei veiksmų įkaitėmis ir aukomis. Europa išgelbėti gali tik visapusiškas gelminis dvasinis, moralinis ir politinis atsi-

nuajinimas. Atvedusį į akliavietę ligišolinį integracijos modelį turi pakeisti kita vieningos Europos vizija - negyvybinga ir neveiksminga dabartinė ES turi būti pertvarkyta į tikrai demokratišką ir lygiateisę laisvų tautų ir suverenių valstybių bendriją.

Lietuva kaip tauta ir valstybė atgimti ir išlikti gali tik įsitraukdama į visapusišką gelminį Europos atsinaujinimą. Tapimas aktyvia tokiu atsinaujinimo rėmėja ir dalyve taptų pamatine tautos ir valstybės atsinaujinimo sąlyga. Lygiateisiš-ka ir lygiavertiškai dalyvauti Eueiros atsinaujinime įstengtų tik keistis ir tobulėti sugebanti Lietu-vas visuomenė. Tokia visuomenė turėtų būti aiškiai apibrėžta dvasi-nį bei kultūrinį tapatumą turinti ir puoselėjanti, asmens moralinę at-sakomybę ir pareigas savo bendruomenei ir žmonijai virš abstrak-čiai ir siaurai suprantamų grynai egoistinių „individo teisių“ iškelti gebanti, tautinę savastį ir orumą priklausomybė šiai erdvei neturi būti suprantama ir organizuota bei savo valstybėje turėti ir išsaugoti siekian-tį laisvų žmonių ir atsakingų kras-to piliečių bendrija. Lietuvoje to-kios visuomenės kol kas ne tik nėra, bet yra sąmoningai ir kryptingai griauamos pačios jos egzistavimo prielaidos bei sąlygos. Todėl privalo sąmoningomis ir valingomis pastangomis tapti Lietuvos likimą į savo rankas perimti ir savaran-

tuvių tautą, vėl pajėgsiančią būti savarankišku politikos ir istorijos subjektu ir pasiruošusią tapti nepriklausomos ir demokratinės Lietuvos valstybės atkūrėja ir suve-renu.

Šį tikslą įgyvendinsime:

- saugodami ir puoselėdami Lietuvos istorijos bei kultūros paveldą ir atmintį kaip būtiną sąlygą masiškai sunykusiam šalies piliečių moralinio orumo, tautinės savigarbos ir didžiavimosi savo valstybe jausmui atkurti;
- nuosekliai ir kryptingai gaidami ir ugdydami sunykusią Lietuvos visuomenės tautinę ir valstybinę sąmonę, kurios atkūrimas yra būtina sąlyga politiškai brandžiai lietuvių tautai ir nepriklausomai Lietuvos valstybei atgimti;
- kurdami šiuolaikinio pasaulio realijas atitinkančią pozityvią ir ilgalaikę lietuvių tautos ir valstybės plėtotos strategiją ir projektą - „XXI a. Lietuvos viziją“, kurią įgyvendinant būtų laiduotas Tautos ir Valstybės geopolitinės būties tvarumas ir istorinis tęstinumas;
- plėtodami ir visuomenėje skleidami pilietines ir patriotines Lietuvos piliečių nuostatas formuojančią ir juos telkiančią bei įkvepiančią Tautos ir Valstybės gavinimo ir atkūrimo idėją;
- dalyvaudami visuomeniniam ir politiniame Lietuvos gyvenime ir taikiomis demokratinėmis-teisėmis priemonėmis ir būdais siekdami, kad Tautai būtų sugrąžintos iš jos atimtos pilietinės ir politinės šalies suvereno teisės ir kaip savarankiškas tarp-tautinių santykių subjektas būtų atkurta nepriklausoma Lietuvos Respublika.

Vertindami galimą Forumo indėlį į šiuo metu žlugdomos ir sumenkusios Lietuvos laisvės dvasios gavinimą ir politinės lietuvių tautos ir valstybės atsinaujinimą, esame įsitikinę:

Sutartinai ir kryptingai dirbdami sulauksime dienos, kai Vilniuje - amžinoje Lietuvos sostinėje - susirinkusios politinės lietuvių tautos atgimimą paskelbsiantis visos šalies patriotiškų piliečių forumas. Neabejojame, kad tai bus forumas, pajėgsiantis vėl išskirti ir į politinę darbotvarkę įtraukti iš tautos atimtų suverenų galių susigrąžinimo ir demokratinės Lietuvos Respublikos suvereniteto atkūrimo klausimą. **Mes tikime: Lietuva gyva, Lietuva pabus, Lietuva prisikels ir gyvuos per amžius.**

Pasirašė: Arūnas Acus, Vytautas Aranauskas, Albita Armanavičienė, Kamilė Banėvič, Vilius Bernotas, Ramutė Bingelienė, Arinas Bingelis, Linas Braukyla, Justina Braškaitė, Dovydas Caturianas, Rasa Čepaitienė, Edwardas Daujotis, Vytautas Daujotis, Eimantė Dauškaitė, Aleksandras Dobrynas, Klaudijus Driskius, Andrius Druckus, Kęstutis Dubnikas, Arūnas Eigirdas, Aušra Gabalytė, Tautvydas Galinis, Bronislovas Genzelis, Kazys Grabys, Lukas Grinius, Arūnas Gumuliuskas, Liudvikas Jakimavičius, Algimantas Jankauskas, Aldona Jankevičienė, Arvydas Janulaitis, Artūras Juodentis, Justina Juodisytė, Aivaras Jurgilas, Mindaugas Kadžiulis, Santa Kamčytė, Lina Kančytė, Gediminas Karalius, Emilija Karčevska, Jonas Kauneckas, Elena Kazlauskaitė, Jonas Kievišas, Saulius Kovalskas, Paulius Kraupis, Birutė Kulnytė, Judita Kuralavičiūtė, Elena Kurklietytė, Jaratė Laučiūtė, Bronius Leonavičius, Irma Leščinskaitė, Augustinas Lincius, Rūta Lisauskaitė, Ryszard Macekianec, Kęstutis Makariūnas, Audrius Makauskas, Karolina Makauskienė, Zivile Makauskienė, Domantas Markevičius, Marius Markuckas,

Andrius Martinkus, Dalia Matulaitė, Linas V. Medelis, Leonas Merkevičius, Gediminas Merksys, Dalia Michelevičiūtė, Monika Morkūnaitė, Juozas Sigitas Mureika, Joana Ulinauskaitė-Mureikienė, Romas Pakalnis, Marius Parčauskas, Monika Parčauskienė, Vytautas Paulikas, Kristina Paulikė, Irena Perkauskienė, Dovilas Petkus, Petras Plumpa, Jonas Gediminas Punys, Indrė Pusevaitė, Vytautas Radžvilas, Miglė Remeikaitė, Vytautas Rubavičius, Tomas Rutkauskas, Kristina Zamarytė-Sakavičienė, Lukas Satkauskas, Arnas Simutis, Marijonas Sinica, Vytautas Sinica, Palmira Skripkauskienė, Vytautas Skripkauskas, Eugenijus Skrupskelis, Linas Sodeika, Rimvydas Stankevičius, Paulius Stonis, Gediminas Storpirstis, Liudauras Stoškus, Antanas Sutkus, Gabrielius Suziedėlis, Julius Šalkauskas, Danutė Šepetytė, Bernarda Šklėriūtė, Andrius Šimas, Laisvūnas Šopauskas, Regina Tamošiūnaitė, Daiva Tamošiūnaitė, Imantas Tamošauskas, Vilija Targamada, Jonas Vailkus, Lidiija Veličkaitė, Jonas Vilimas, Algis Vyšniūnas, Kęstutis Zaborskas, Elnyra Žebertavičiūtė, Aldona Žemaitytė-Petrauskienė, Vaiva Žukienė.

